

Sygn. akt I C 62/19

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dorota Słowik

Protokolant sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności 3 z siedzibą w W.

przeciwko S. H.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 62/19

UZASADNIENIE

W dniu 19 grudnia 2018 r. powód A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3 w W. wniósł pozew przeciwko S. H. o zapłatę kwoty 3.652,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że stroną pozwaną oraz (...) sp. z o.o. łączyła umowa abonencka nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W ramach przedmiotowej umowy pozwany zobowiązał się do regulowania należności wynikających z dokumentów księgowych wystawianych przez operatora. Z przyjętego na siebie obowiązku pozwany nie wywiązywał się jednak w sposób należyty. Zadłużenie konsumenta, które stało się wymagalne w dniu 10 września 2015 r., wyniosło 3.652,19 zł. Złożyły się na nie: kwota 1.220,22 zł z tytułu należności za świadczone usługi, kwota 1.747,20 zł z tytułu wystawionych przeciwko konsumentowi not obciążeniowych oraz kwota 684,77 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie oraz not odsetkowych. Wobec nieuregulowania przez pozwanego wymagalnych należności, w dniu 14 listopada 2016 r. operator zbył przysługujące mu wierzytelności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz e. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Z kolei na mocy porozumienia trójstronnego z dnia 22 grudnia 2016 r. wyżej wskazane wierzytelności przeszły natomiast na powoda. Tym samym powód uzyskał legitymację procesową w niniejszej sprawie.

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone przez Sąd, ani nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 listopada 2016 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zbyła na rzecz easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. pakiet wierzytelności, w tym min. wierzytelności wobec S. H., wynikające z określonych dokumentów księgowych.

(dowody: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności – k. 12; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 8-9).

Na mocy porozumienia trójstronnego z dnia 22 grudnia 2016 r. easyDebt Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. przeniósł wszelkie prawa przysługujące mu z tytułu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 listopada 2016 r. na rzecz A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3 w W..

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 5).

Pismem z dnia 25 stycznia 2017 r. cesjonariusz wezwał S. H. do zapłaty kwoty 3.261,23 zł, wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z (...) sp. z .o.o., w terminie do 1 lutego 2017 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 6)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny sprawy należy uznać za bezsporny. Strona pozwana nie wdała się w spór z powodem. W takim wypadku Sąd wydaje wyrok zaoczny oraz przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 1 i 2 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, że powództwo nie może zostać uwzględnione z powodu przedawnienia świadczenia.

Art. 3531 k.c. stanowi, że strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Przepis ten dotyczy wszystkich umów nienazwanych w Kodeksie cywilnym, w tym m.in. o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W myśl art. 117 § 21 k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Przepis ten został dodany ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 r. Przepisy przejściowe ustawy zmieniającej nie przewidują ograniczenia czasowego stosowania wyżej wskazanego przepisu. Oznacza to, że przepis ten znajduje zastosowanie do wszystkich spraw sądowych, które nie zakończyły się przed dniem wejścia w życie nowelizacji (także tych zainicjowanych przed dniem wejścia w życie ustawy). Znajduje to potwierdzenie w art. 5 ust. 4 ustawy zmieniającej, zgodnie z którym roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać, że Sąd rozpoznający sprawę o zapłatę zobligowany jest do badania, czy dochodzona na gruncie postępowania sądowego wierzytelność wobec konsumenta nie uległa przedawnieniu. W przypadku natomiast stwierdzenia takiego przedawnienia Sąd zobligowany jest do odmowy udzielenia ochrony prawnej zgłoszonemu roszczeniu.

Ustawa zmieniająca z dnia 13 kwietnia 2018 r. zaktualizowała również treść art. 118 k.c. Aktualnie przepis ten stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Na gruncie niniejszego postępowania nie budziło wątpliwości, iż roszczenie dochodzone przez powoda wynika z prowadzonej działalności gospodarczej. Pierwotny wierzyciel pozwanego jest bowiem ogólnokrajowym operatorem telekomunikacyjnym, prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych. Stąd też niewątpliwie dla roszczeń wysuniętych na gruncie niniejszego procesu zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia.

W tym miejscu należy odnotować, że art. 5 ust. 2 zd. 2 ustawy zmieniającej zastrzega, że jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Oznacza to, że ustawodawca nakazuje stosowanie art. 118 k.c. w dotychczasowym brzmieniu jeżeli byłby on bardziej korzystny dla zobowiązanego. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. w dotychczasowym brzmieniu, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Porównując treść obu przepisów należy dojść do wniosku, że względniejsza dla konsumenta jest dotychczasowa treść art. 118 k.c., albowiem nie tylko przewiduje ona taki sam okres przedawnienia roszczeń przedsiębiorcy (3 lata), ale również nie przesunęła końca terminu przedawnienia na ostatni dzień roku kalendarzowego.

Zgodnie z twierdzeniami powoda zawartymi w pozwie, przysługujące mu roszczenie stało się wymagalne w dniu 10 września 2015 r. Tym samym, w oparciu o art. 118 k.c. w dotychczasowym brzmieniu data przedawnienia roszczenia powoda przypada na dzień 11 września 2018 r., a w oparciu o art. 118 k.c. w aktualnym brzmieniu data przedawnienia roszczenia powoda przypada na dzień 1 stycznia 2019 r. Na gruncie niniejszej sprawy Sąd był zatem zobligowany orzekać w oparciu o przepis względniejszy dla konsumenta, tj. w oparciu o dotychczasową treść art. 118 k.c.

Biorąc pod uwagę fakt, iż powód wniósł pozew w dniu 19 grudnia 2018 r. (co wynika z pieczęci umieszczonej na kopercie od pozwu), należało uznać, że czynność ta nastąpiła już po upływie terminu przedawnienia wysuniętego roszczenia i nie mogła skutkować przerwaniem biegu przedawnienia w trybie art. 123 § 1 k.c. Tym samym roszczenie powoda należało uznać za przedawnione.

Nie umknęło uwadze Sądu, iż z załącznika do umowy cesji wynika, jakoby część roszczeń wynikających z dokumentów księgowych wystawionych przez (...) sp. z o.o. stała się wymagalna w innej dacie niż wskazuje to powód w swoim pozwie. Okoliczność ta nie mogła jednak nieść za sobą korzystnych dla powoda skutków prawnych. Po pierwsze z umowy cesji nie wynika, aby wszystkie wymienione tam dokumenty księgowe były powiązane z umową abonencką nr (...), na którą powołuje się powód w ramach niniejszego postępowania. Ponadto nie wiadomo jakiej wysokości należności zostały stwierdzone poszczególnymi dokumentami księgowymi, z czego one wynikają, ani jaka jest ich podstawa. W świetle powyższego należało uznać, że nawet gdyby część ze scedowanych na rzecz powoda wierzytelności częściowych nie była w istocie przedawniona (mimo, że w świetle treści pozwu jest), to i tak należałoby uznać, że powód nie sprostał obowiązkowi ciężącemu na nim z art. 6 k.c. i nie udowodnił dochodzonego roszczenia w tym zakresie. Jak słusznie podkreśla się natomiast w orzecznictwie, jeżeli stronie nie uda się udowodnić okoliczności lub faktów przez nią powołanych, ponosi ona negatywne skutki procesowe, gdyż Sąd nie będzie opierał się na tych okolicznościach lub faktach w swoim rozstrzygnięciu (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. IV CSK 25/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2011 r., sygn. VI ACa 966/10).

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności, na podstawie art. 3531 k.c., art. 117 § 21 k.c. w zw. z art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed 9 lipca 2018 r., art. 509 § 1 k.c., art. 6 k.c. oraz art. 339 § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.